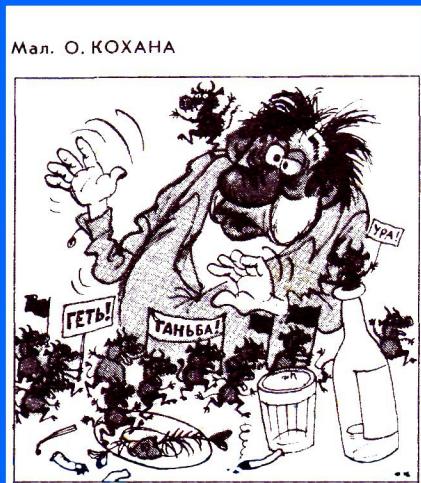
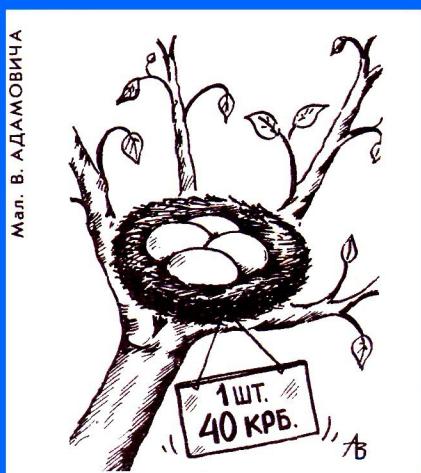

1993

№5

п е р е ю

ДО СВЯТА ГОТОВІ

У підвищений готовності зустрічають свято 8-го Березня пожежники міста Зеленодольська. З досвіду минулих років вони знають, що в цей день музикант О. Лялько готоватиме для своєї дружини обід.

ВСІ ОДНАКОВІ...

На запитання однокурсниці Людмили, чому в жіночі свята С. Микитюк освідчився в коханні саме їй, а не іншій дівчині, кмітливий студент відповів: «А всі жінки однакові!»

САТИРИ
РЯДКІВ ПО ЧОТИРИ

Ходять знов розмови дивні,
Що не скоро будуть гривні,
Бо ту гривну нещасливу
Міцно взяв купон за гриву.

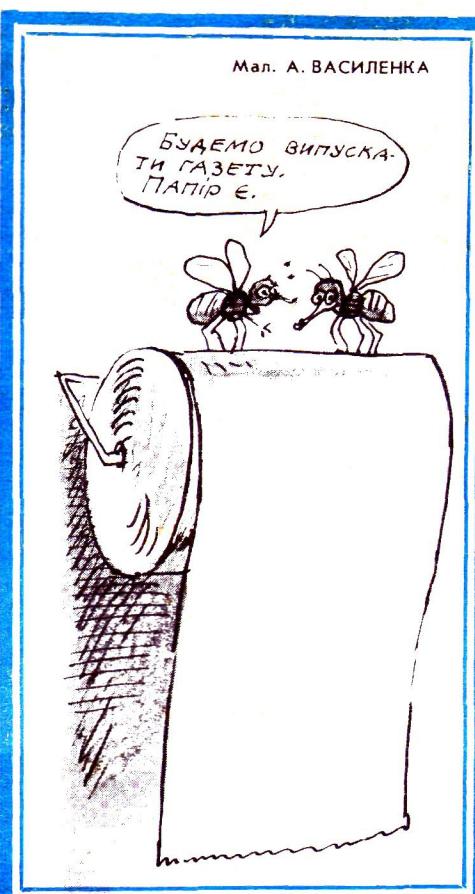
Не виходить в мене з думки:
Де знайти, порадьте, гумки? —
Ну, хоч сядь та й голоси:
Не тримаються труси!

Засідають депутати,
Гомонять серйозно, бач,—
Вже машини встигли взяти,
А тепер чекають дач.

Самогубцям добре нині:
Непотрібний револьвер.
Раз подивиться на ціни —
І... чотири рази вмер!

САТИРИ
РЯДКІВ ПО ЧОТИРИ

На горищі — кладовище
З туфель, валянок, чобіт.
І розумний, що не знищив,—
На багато буде літ!

Дід Мусій свідомість втратив —
Простягнувся перед хати,
Бо побачив, бідний, зранку,
Як сусід вмина кров'янку.

— Ні солярки, ні бензину,—
Говорив собі Назар.—
Сяду півню я на спину
Та й поїду на базар!

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ХРОНІКА БЕРЕЗНЕВИХ
НОВИН

СПРАВЖНІЙ МУЖЧИНА

Саме таким лицарем показав себе в день 8-го Березня енергійний бізнесмен П. Королько. Він зробив дорогі подарунки і вручив розкішні букети квітів не лише дружині, дочці й тещі, а й трьом коханкам.

СВЯТО — ЗАВЖДИ!

Постійно відчуває жіноче свято журналіст І. Бrolяк. Його дружина, коли випрошує в нього гроши на якусь дорогу річ, завжди говорить: «Вважай, що ти зробив мені подарунок на Восьме березня!»

НЕЗРОЗУМІЛУ АГРЕСІВНІСТЬ

виявили в жіноче свято танцівниці стриптиз-шоу нічного бару «Зозулька». «Ми вам сьогодні покажемо!» — рішуче сказали вони відвідувачам.

Березневий хронікер
Віталій БУЛАВКО.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— І чого ви дивитесь, вони все одно нічого не варти!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А чому так дорого?
— Так це ж лампочка Гліча!

Мал. С. ФЕДЬКА

— Теперішня демократія у мене в печінках сидить. Ось тут,— ще й рукою показує Василь Гукайло, звертаючись до своїх приятелів, що вмостились кружком прямо на спориші. — Нічого ж не змінилось. Як збирались ми десять років назад у цьому закапелку, так і збираємося.

— Е — ні! Стало набагато гірше,— авторитетно заперечує Іван Антосюк. — Потрібно півсела обігати, щоб дістати для компанії чогось рятівного. Нишпориш по всіх закутках, аж в роті пересохне.

— У застійні часи,— добавляє своє Петро Кирпа,— на кожному кроці все було — чого тільки твоя душа забажає. І «грушки-яблучка», і «муха», і «бормотуха».

— Ще коли я бригадиром лямку тягнув. То була, я вам скажу, дисципліна. — Зітхнув Гукайло. — І порядок був. Просить мене котрась із жінок моркви чи то капусті на зиму. Нікому не відмовляв. Візьми, кажу, кілограмів п'ятьдесят — не більше. Нагадаю лише, щоб увечері пляшка була. А років

десь зо три тому — як рукою відібрало. Пам'ятаю, почав агітувати Гальку Ковбойчиху на могорич. А вона зухвало глипнула на мене. На дідька лисого ти мені здався, каже. Я й сама візьму картоплі. Скільки мені треба.

ДЕМОКРАТІЮ РОЗВЕЛИ

ГУМОРЕСКА

— Зовсім розпустився народ,— подає голос Іван Антосюк. — Особливо жінки. Порядку вже й удома нема. Без командної системи довго не протягнем.

— О-о! Ти правильно підмітив,— жвавішає Василь. — Крашої, як та система, вже не буде. Тоді я лише на роботі був середня

ланка, а вдома — голова адміністрації. Наробишся за день. Язиком ледве повертаєш. Даєш дружині вказівку вечерю готовувати. Ну і, звісно,— чарку.

— Тепер усе не так,— підсумовує Василь. — Жінку не допросишся. Кіт і той не «понімає» тебе за хазяїна. Учора вніс із погреба оселедчика. Чарку налив. Встиг лише випити і розплющiti очі. Простягнув руку до тарілки, а івася вже нема. Кіт у роті тримає. Хвіст в один бік стирчить, голова — в інший. Зуби в загривок вп'алися. А очі так і бігають, так і бігають. Я не стримався. Як вхопив кота за спину та — у вікно. Подумав, що воно розчинене. Шишка — на дрібненькі скалочки, а кіт з няквотом забіг бозна-куди. Отак і в державі пора рішучих заходів вживати. А то демократію розвели. Демокра-атію!

— Ну, то як? — нарешті озвівся Антосюк. — Перекинемо ще по одній!!

Володимир ЯКУБОВСЬКИЙ.

ІРОНІЧНІ ФРАЗИ

- Жінки не вибають чоловікам помилок — вони відразу ж виходять заміж.
- Красивішими за жінку можуть бути тільки її ноги.

- Від жінки є тільки один порятунок — інша жінка.

Олександр ПЕРЛЮК.

м. Кіровоград.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Я йому сказав, що уряд готує програму стабілізації купона...

Мініатюрки з натурки

ПРИЧИНА ДЕФІЦИТУ

Продавця у "Госптоварах"
Ловлять на гачок:
— Швидко фарба розійшлася.
П'єш її чи що?

— Ні, не п'ю, — тремтить невдаха
Й відступа назад. —
Та потреби в нас на фарбу
Вирости стократ.

Поміркуйте, громадяни,
Де її набрати,
Щоб усіх на демократів
Перефарбувати?

КУХАР-НОВАТОР

Приніс в життя багато змін
Кухонному народу:
Погано варить страви він,
Ta добре варить воду.

МИКОЛИНА ХВОРОБА

Веселивсь мікола вчора,
Гостював у Василя.
А сьогодні Коля хворий,
Ноги ледь переставля.

Все поблякло доокола,
Серце мліє, гірко так.
І сопе, й зітха мікола,
Майже плаче неборак.

Він нічого не накоїв,
Ta гризути його жалі:
Скільки страв там і напоїв
Залишилось на столі...

ЗАСТАРІЛА ПРИМОВКА

Радіючи справам,
Що добре велись,
"Ідути, як по маслу!" —
Казали колись.

Тепер та примовка —
Облуда сама.
Бо й справи рипучі,
І масла нема.

НЕ ДО ПЕРЕКУРУ

Зник бензин, мастил нема давно,
Забувати стали про солярку.
Ріжуть апатично в доміно
Хлопці безробітні в автопарку.

І сказав один у пізній час:
— Ну й життя, кілком йому по спині!
Був би перекур суцільний в нас,
Тільки цигарок нема й в помині.

ЕХ, КІНО...

Режисери проявляють хист,
І виходять на екран парадом.
Наркоман, злодюга і садист,
Маніак і дівка з голим задом.

Ми в кіно сумуємо давно
І творців питаем без упину:
— Де й коли таке знайти кіно,
Щоб нормальну бачити людину?

Володимир СТРЕКАЛЬ.

КАЛАМБУРИ

РАХУНОК

З курми рахунок свій звела —
Усіх Лисичка їх звела.

ВІДПУСКАЄ ВСІМ

Як гранчака завсклад пальне,
To відпускає всім пальне.

СЛУЖЖАКА

Одну він службу вправно ніс:
Куди не треба, тикав ніс.

Володимир БЛАГОДІР.

С запитаннячко!

Маруся леді не «йотруїлась» після облави у метро

Це в давні часи був такий жаліслівий роман. Він краєв слухачам душу і серце розповідю про те, як горда красуня Маруся «йотруїлась» — саме так із надривом виспівувалося це слово — через нещасну любов...

У нашої Марусі з любов'ю все було гаразд: вона мала хорошого чоловіка і двох симпатичних діточок. Не все гаразд у неї було по лінії гордості: цією штукенцією бог наділив Марусю в дещо більшій кількості, аніж бажано для тих, хто перебуває в радянській дійсності — там, де люди ну принижують повсякчас і на кожному кроці.

У даному випадку — а сталося це увечері другого лютого — Маруся зробила крок до турнікуети станції метро «Хрестатик» і заразом витягла з кишені проїзний квиток на всі види транспорту, куплений за 600 карбованців чотири чи п'ять днів тому. Заклопотана думками про те, що приготувати на вечерю своєму хорошому чоловікові і двом симпатичним діточкам, наша Маруся якось не зауважила особливого пожавлення біля проходу на ескалатор. І схаменулася

лише тоді, коли дебела чергова, зловтішно хекнувши, вихопила у неї з рук проїзний і на всю станцію прогучномовила:

— А-а, ще одна фальшивка! У-у, аферюги трикляти!

Бідній Марусі здалося, що тисячі пар очей так само зловтішно вступилися у неї і тисячі пальців тицяють у її бік: мовляв, дивіться, аферистку спіймали, ось зараз на ній наручники кланутуть, кусь її, підлу, кусь!.. У стані цілковитої прострації із невимовно принизливим відчуттям розтоптаної гордості пробилася Маруся до виходу й пішки подалася додому з єдиним наміром — негайно проковтнути усе, що є вдома отруйного [від оцту до прального порошу], й таким чином позбутися всесвітньої ганьби, котра невідомо за яку провину впала на її голову...

На щастя, хороший Марусин чоловік і в цій безрадісній ситуації підтвердив свою репутацію. Він вислухав зойк її приниженої душі, одягнувшись, узяв Марусю за руку й пішов з'ясовувати стосунки зі столичним метрополітеном.

І з'ясував. Виявилося, що перед цим наша славна міліція спіймала на гарячому групу фальшивальників проїзних квитків. Підкresлю: уже спіймала. Після чого в метро й було проведено облаву на тих, хто, ні сном, ні духом не відаючи про підробку, тихо й мирно купував проїзni квитки. Наголошу: не в ханіг у підвір'ях, а в цілком легальних кіосках.

У вкрай перепуджених пасажирів без будь-яких пояснень виривали проїзni, а самих пасажирів спрямовували до якихось тісних закутків, де сотні безневинних людей ніяк не могли второпашно, у чому ж їх звинувачують. Ні про яку презумпцію невинності, само собою, ніхто із службових осіб навіть не згадував.

Ніхто не заперечує: фальшивки треба вилучати. Але ж, либо, це слід робити усе-таки якось інакше, без принижень і демонстративного топтання по людській гідності. Без хамства, яке чомусь неодмінно супроводжує в нас будь-яку суспільну акцію. Без свинського ставлення до рядових громадян, яке держава практикувала понад сімдесят років і все ще, як бачимо, продовжує практикувати...

Ну, а проїзний Марусин квиток її хорошому чоловікові повернули. Пізнати його — квиток — було неважко, позаяк Маруся звикла позначати подібні документи своїми ініціалами.

Проїзний виявився не фальшивим.

В. ЧЕПІГА.

Мал. І. МАРИНИЧЕВОГО

— Подумати лише: у школі з англійської мови він мав тільки двійки!

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

У НАЧАЛЬНИКА

- Що в тебе, лейтенанте?
- Просив би поміняти форму.
- Зносилася!
- Досить помітно. На лінію соромно виходити.
- Достроково!
- Не зрозумів.
- Форма, питаю, зносилася до-строково!
- Так точно. Ось погляньте самі. На кишенях живого місця нема. Тканина зовсім полізла.
- А на ліктях як!
- Там ще, нівроку, держиться.
- На колінах!

— Терпти можна, товариш майор..

— Подивимось. Може, я помінямо. Але добра тобі порада, автоінспекторе: гроші подачки від водіїв клади в сумку. А то надто ти часто до кишені шастаєш. От вони й не витримують. Усік!

— Так точно, усік!

КУЛЬТУРНЕ ЗВЕРТАННЯ

— Пане! Руште крок вперед, бо там люди висять.

— Ви це до кого?

— До вас, пане. Руште!

— Я не пан!

— А хто ж ви?

— Так. Ніхто. Чоловік.

— Най буде «чоловік». Але ж там люди висять: у тролейбусі двері не зачиняються.

— Нічого їм не станеться. Хай повисять.

— Але ж я прошу вас, пане, там перед вами вільно. А ззаду тіснява.

— Ну, вільно, але ж, повторюю,

я не пан. Ви що — звідти!

— Звідки!

— З тих областей!

— З тих, пане. Але руште, прошу вас!

— Ото вчепивсь, як собака в штані!

— Я, прошу, не собака, пане, а людина!

— Як ти людина, то не гавкай і не ображай мене!

— Чим!

— Отим «паном».

— То не образа. То є культурне звертання.

— Ти мені, нахабо, не приписуй того, чого я не заслужив!

— Вибачте, пане!

— Отож-то, дійшло таки!

Іван СОЧИВЕЦЬ.

.....

Сучасні діалоги

ОЙ, САД-ВИНОГРАД...

Українська незалежна народна пісня

Ой ти, сад-виноград,
а у саду вишня.

Ой, була в нас влада Рад,
а тепер вся вийшла.

Ой, руб-руба-я,
ой, руб-руба-я,
руба-руба-руба-я,
влада любая моя!

Ой ти, сад-виноград,
а у саду сливка.
Наш державний апарат —
мов стидлива дівка.

Ой, руб-руба-я,
ой, руб-руба-я,
руба-руба-руба-я,
не утримає руля!

Україночко моя,
гола, незаможна,—
кожен день новий банкір,
а казна порожня!

Ой, руб-руба-я,
ой, руб-руба-я,
руба-руба-руба-я,
ні рубля, ні
копія!

Ой ти, сад-виноград,
а у саду грушка.
Гарні лідери у нас,
кожен — просто душка!

Ой, дуб-дуба-я,
ой, дуб-дуба-я,
дуба-дуба-
дуба-я,
Україночко моя!..

Простогнав Іванцю ХЕКАЛО.

Мал. О. КОХАНА

м. Київ.

Малюнки С. ФЕДЬКА

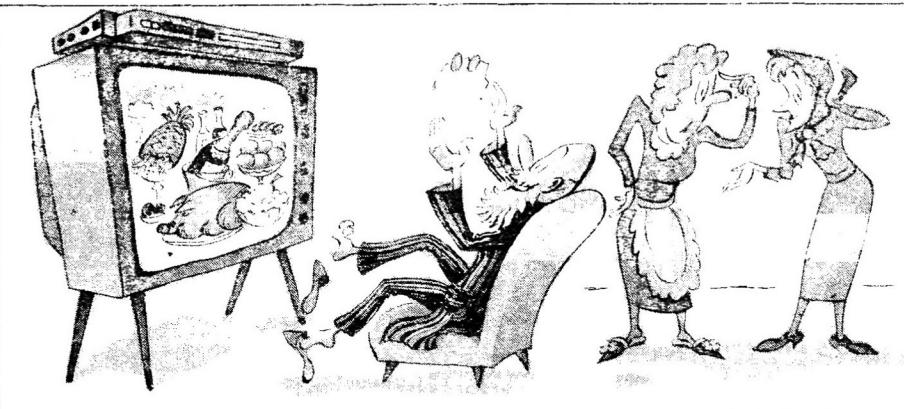
НАРОДНІ УСМІШКИ

НЕ НА ТЕ ДИВИВСЯ

Після відвідин Києва чоловік хвалився: «Ся жинці!»

— А я, Маріє, бачив Золоті ворота.
— Ти, дурню, не хвалися тим, що бачив, а краще скажи, чого не купив.

Мал. В. ФАБРИЦЬКОГО

— А мій зовсім впав у дитинство: дивиться лише фантастику!

НАРОДНІ УСМІШКИ

В КУЛІНАРНОМУ УЧИЛИЩІ

— А тепер скажіть, що треба зробити після того, коли ви вже приготували

цей пиріг? — запитав викладач учнів.
— Ну, звичайно, потрібно зв'язати.
— Кого?
— Людину, котра їстиме цей пиріг.

Мал. А. ЮНА

— А тепер кажи: давали вам сьогодні зарплату чи ні?

НАРОДНІ УСМІШКИ

ВСЕ В МАЙБУТНЬОМУ

— Іване, ти знаєш, що таке супернаціоналізм?

— Знаю... з коли Москва писати-

меться з маленької літери, а сало — з великої.

Повідомив Ю. ЗАДОЯ.

м. Київ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Оце продали за кордон усих наших гусей і купили «Мерседес». А що, ми гірші за інших?!

Віктор ЕНДЕБЕРЯ

ЩИРИЙ УКРАЇНЕЦЬ

Осінь. 1992 рік... Друга столиця України — Харків. І я, корінний харків'янин, їду з першокласником-сином у тролейбусі.

Ліворуч — два негри, напевне, студенти, розмовляють про щось свою мовою. Статечно, з гідністю.

Праворуч літні жінка та чоловік гомонять єврейською.

За ними... Кавказькі джигити у темних велетенських картузах-аеродромах енергійно говорять щось по-своєму.

Ще далі... Жовтошкірі, дрібненькі дівчатка-сімнадцятки, в однаковісінських платтячках (немов вони щойно випурхнули з інкубатора) спілкуються, схоже, в'єтнамською.

Збоку них смагляв тітка-циганка повчала своє кирпатого неслуханащадка мовою театру «Ромен».

Чулася китайська й монгольська, угорська і чеська, німецька і польська. Ну і, звичайно, процентів на дів'яносто — російська.

Отже, всі говорили тією мовою, якою хотіли. І ніхто ні на кого анікісінської уваги...

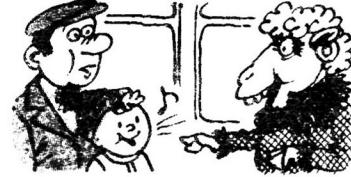
І раптом... До мене заговорило мое дитинча...

Що тут відразу зчинилося!..

Пасажири (всі без винятку) різко повернули до нас архізивовані, різномакіберні очі й роти.

— Что за речь?! — запитала мене розфуфіренна молодичка. — Наверное, ваш син лето проваландался на селе у бабки и там подхопил ее!?

— Ага! — хутко збрехав я. Пожалівши чомусь зізнатися, що дитина забалакала до мене нашою звичайною рідною мовою. До речі, рідною мовою більшості харків'ян — українською.

КРИЧАЛА...

— Іване Степановичу! — до голови профкому сама не своя підлітка жердинякувата робітниця будівельного цеху Поліна, коли той вийшов з кабінету директора. — Ви востаннє брали участь у розподілі премій та іншого?

— Звичайно! Без мене ніде у радості водичка не освятиться.

— Тоді скажіть по секрету, ти-хенъко, чому мені найменше пере-пало грошей?

Голова делікатно, пучками пальців бере молодицю за лікоть і, трішки відвівши від дверей кабінету, упіволоса говорит:

— Ну, та ти ж щось там кричала...

— А чому, як кіт наплакав, виписали комбікорму? — повз себе пропускає відповідь смуглолиця, боючись бути не вислуханою. — Всім бажаючим завізували по п'ятдесят та сто кілограмів, а мені, як найгірший, — усього шість.

— Ну, — в тому ж дусі веде голова. — Ти ж ото щось там кричала...

— А чому взагалі відмовили у виписці пуцьвірінка-кабанчику? Між іншим — тільки мені!

— Ну, та ти ж ото щось там кричала...

— Ко-ли?! — Підвищила голос Поліна.

— Тютілька в тютільку. У той день і час, коли ми засідали-розподіляли.

— Позавчора?

— Авжеж.

— Та ви що?! З пупа з'їхали, Іване Степановичу?! Я вже більше місяця ні гласно, ані поза очі не критикую директора. Тьху! Тьху!

Профспілковий діяч аж зачовгав ногами.

— Пригадай краще! Позавчора... Перед обідом... Сидимо: я, головух і директор. Розподіляємо премії, комбікорми й калловухеньких. І раптом! По шкірі мороз! Це знадвору, крізь подвійне склочуємо — ти не своїм голосом лементуєш. Як і раніше це бувало. Воно, звичайно, конкретно, що саме ти горлала, не знаємо. Брехати не буду. Крик та й годі. Але й дурневі ясно. Раз ти, Поліна Жагуча, на все село, то про що ти можеш кричати?! І хтось після цього насмілиться відстоювати перед директором твої інтереси?

— Дур-цекали! — зітхнувши, тільки й сказала Поліна. — То ж якраз на ногу мені, з триметрової високості, упала цеглина... Коли я розчин для ремонту на другий поверх контори у вікно подавала...

ОТ ЯКБИ ВІТІ!..

(Розповідь жінки)

Це у фінській лазні-сауні зі мною було.

А у лазні цій тепер, не знаю, як у чоловічому відділі, а в жіночому — щонайменше філія «тучитовкучки». До того ж «тovкучки» — лише у голому вигляді.

Цебто — тільки виключно голі тут продають і також тільки виключно голі купують. А купують і продають тут усе.

Так от... Позавчора. У передбаннику. Тільки-но я оголосила до самої тпруті... Бачу... В однієї довгоної... На руках чоловічі, диво-дивніші шкарпетки, з якоюсь сріблястою ниткою.

— От якби Віті! — вихопилося у мене. (А Вітя — це мій чоловік. Якого я до нестяями кохаю). І, недовго думаючи, ті шкарпетки придбала.

У іншої (куционогої вже) — уздрула симпатичну (імпортну, звичайно) — чоловічу сорочку.

— От якби Віті! — в захопленні знову вигукую.

І вже та сорочка моя.

На черзі були (трішки схожі на галіфе) заморські «банани» — штани.

— От якби Віті!

Вхопила.

Далі... Французькі сонцевахисні окуляри.

— От якби Віті!

Ледве встигла вирвати з рук. Дефіцитні кольорові шнурки.

— От якби Віті!

Купила.

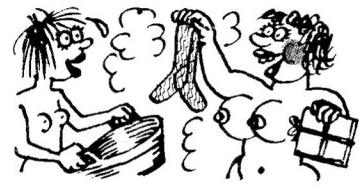
І раптом! Ой, мамо!

Прямо на мене, голюсінка молодичка, такі претугі (забільшки з футбольний м'яч) перса несе, що я, забувши про все, з жалем зиркнувши на свої пуп'янки-дульки, заздрісно вигукнула:

— От якби Віті!

Та зразу спохопилася, що те не купується.

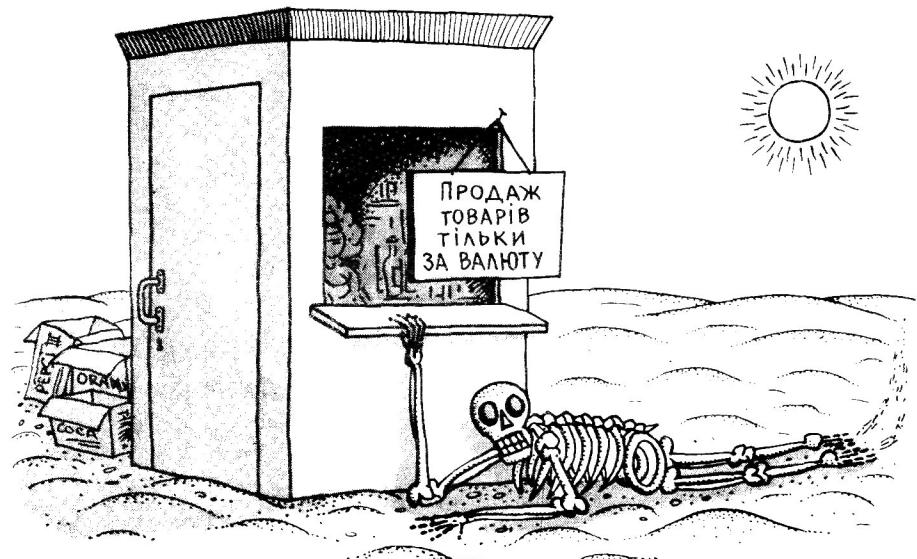
Вистачить для чоловіка й того...

Мал. В. СОЛОНЬКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Крадуть усе: запальнички, велику рогату худобу, вуличні ліхтарі, віконні рами з шибами... І, як було сказано, усе інше. Речі, яких не куплять, можуть бути репрезентовані до книги Гіннеса. Там їм місце. Заслужене. І саме таким записом до знаменитої книги міг быті освіжити все світінє визнання загалом законослухняний Львів. Але як речі?

Міркуючи так про ще більше уславлення рідного міста, я дійшов висновку, що це, мабуть, комунальний транспорт на електротязі. А й справді. Не поженеш же трамвай до Шегинів чи до іншого перепускного пункту на кордоні, щоб потім пустити його на бартер за парфуми. Нема колії. Та й закордонні партнери по бізнесу не дуже вхоплються за пропозицію. Крутитимуть носом, бо у них колій бракує. Довелося з брасти додатково на заводі «Азовсталь» рейки. А зі шпалами як? Оборудка обійшлася б не менше, ніж тунель під Ламанішем.

Те ж приблизно і з тролейбусами. Щоб їх гнати за кордон, потрібна сила-силена мідного дроту. Та й інше. Будувати, приміром, диспетчерські. До того ж, поки дотягнувши той дріт до Мостицьків, від Бартатова до Городка (по цій дорозі усе вивозять), якесь холера встигла б, не сумніваюсь, дріт зняти і загнати за арахісові батончики «Снікерс».

Коротше, викрадення транспорту на електротязі тяне за собою масу технічних складностей. Якщо ж прихопити, приміром, трамвай не на продаж, а для власного користування десь на село чи віддалений куток міста, то і в цьому разі виникає маса проблем. Почати з того, наприклад, що треба закінчувати курси водіїв, складати екзамени, давати хабари.

Зупинимось. Бо навіть найбільший романтик злочинного світу уже зрозумів, що з електротягою країще не заводиться. І тому особливо приголомшивим був сигнал, що котрогось дня надійшов до міліції: тролейбусний парк сповіщав, що в нього викрадено машину. Я, широко кажучи, розгубився. Як же бути з ідеєю знайти місце у книзі Гіннеса? Викинути на смітник? А

вона ж здавалась такою довершеною! Гірко.

І якою ж непідробною була моя радість, коли за кілька годин з'явилось: усе в порядку, тролейбус знайдено. І не тому, що злодії не встигли натягнути 70 кілометрів лінії до кордону. Машина взагалі не покидала меж міста. Просто група водіїв, скинувшись купонами, послала наймолодшого по горілку на Левандівку. Той вивів з парку

передбачень Ноstrадамуса, де товариш хотів знайти тлумачення цін на верхній одяг, побували на стадіоні «Україна». Купили там передні салінки до колінчастого валу і блакитного папугу, котрий кричить «стріляю!», коли знимають вхідні двері. А по тому всьому задоволені спустилися з гори (у нас спортивний комплекс на горі) на вулицю Південну та й чимчикумо дали. Аж тут наздогнав нас тролейбус. У цей час від доброго настрою я особливо виразно махнув рукою. Тролейбус зупинився. Але ми того не зауважили. Йшли далі. Тоді тролейбус нас наздогнав і, порівнявшись, знову зупинився.

— Якого дідька морочите голову, — визирнув водій. — Якщо зупиняєте, то кажіть, куди треба.

Либо, він теж мав добрий настрій, і я в тон вирішив пожартувати:

— Нам на Зелену, до «Будівельних товарів».

— Сідайте. А ви, громадяні пасажири, висідайте, тролейбус міняє маршрут. Іде на ремонт.

— Ти — висіли, ми — сіли.

— Ну, й діла у вас у Львові, — сказав задоволений східняк.

Я теж повторив цю фразу, тільки замість «у вас», сказав «у нас».

І ми таки дійшли до магазину. Розплатилися. До речі, водій не багато взяв. Хто знає, може, у парку в цей час знову оголосили тривогу з приводу крадіжки машини. Але я особисто свідчу, що ніхто її не крав, бо це і неможливо — електротяга ж!

Ще кілька слів, і закінчу. Загалом, я мені здається, тролейбуси у Львові ходять за маршрути. Але, мабуть, таки ходять, а не їздять. Бо на окремих (наприклад, п'ятому, яким мені доводиться найчастіше користуватися) доводиться чекати машин годинами. Може, у цей час вони возять когось до «Будівельних товарів» і перебувають у стані викрадення? Зате коли вже дочекався і вліз усередину, то перше, що приходить до голови, — це крилатий вираз: нішо так не гуртує наш народ, як міський транспорт.

В. ПАЛЬЦУН.

тролейбус і, не гальмуючи на зупинках, подався у невідкладних справах.

«По горілку на Левандівку». Саме так буде називатися блуз у виконанні Вікі, над яким зараз працює група популярних львівських авторів. Принаймні, є така чутка. Сподівається, це буде шлягер, який знайде розуміння не лише в колі меломанів. Сам предмет оспівування стає близьким львів'ям.

Не так давно у мене загостював знайомий східняк. Звісно, якщо ви — гість Львова, вся увага — вам. За кілька днів ми обійшли масу пам'ятних місць — Krakівський і Привокзальний ринки, експозицію

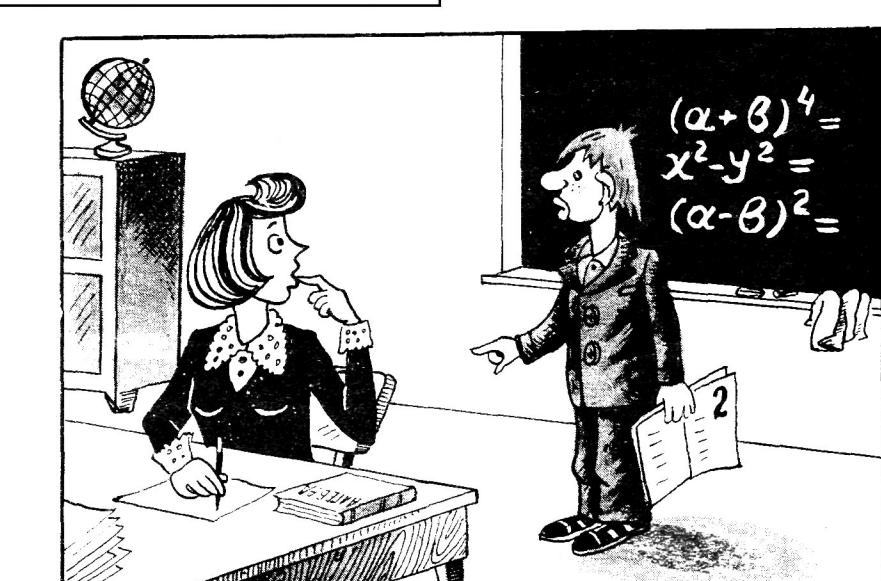
— А чого ви дома не читаєте?
— Хіба не знаєте, скільки тепер коштує електрика!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

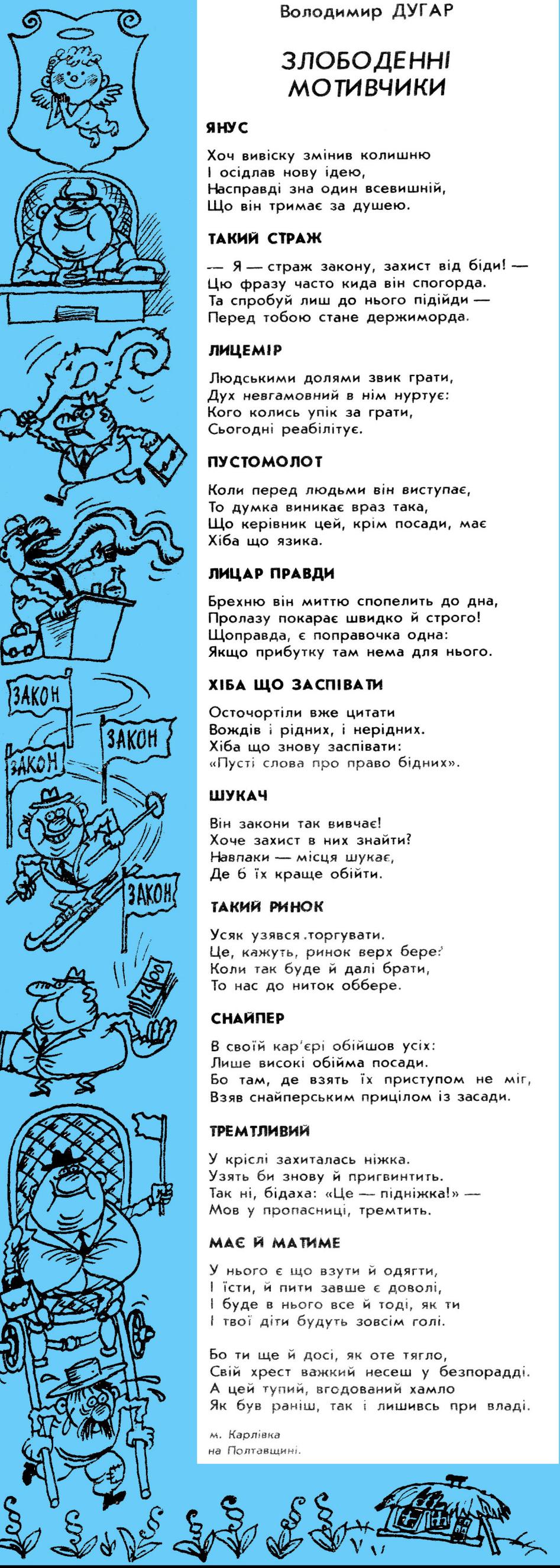
— На вулиці будь обережним — під ноги дивись!

Мал. С. ФЕДЬКА

— А між іншим, коли мій батько був головою райради, ви мені лише п'ятірки ставили...

Мал. А. БОРДУНІКА

Володимир ДУГАР
ЗЛОБОДЕННІ МОТИВЧИКИ

ЯНУС

Хоч вивіску змінив колишню
І осідав нову ідею,
На справді зна один всевишній,
Що він тримає за душою.

ТАКИЙ СТРАЖ

— Я — страж закону, захист від біди! —
Цю фразу часто кида він спогорда.
Ta спробуй лиш до нього підійти —
Перед тобою стане держиморда.

ЛІЦЕМІР

Людськими долями звик грати,
Дух невгамовний в нім нутрутє:
Кого колись упік за грati,
Сьогодні реабілітує.

ПУСТОМОЛОТ

Коли перед людьми він виступає,
То думка виникає враз така,
Що керівник цей, крім посади, має
Хіба що язика.

ЛІЦА ПРАВДИ

Брехню він миттю спопелить до дна,
Пролазу покарає швидко й строго!
Щоправда, є поправочка одна:
Якщо прибутику там нема для нього.

ХІБА ЩО ЗАСПІВАТИ

Осточортіли вже читати
Вождів і рідних, і нерідних.
Хіба що знову заспівати:
«Пусті слова про право бідних».

ШУКАЧ

Він закони так вивчає!
Хоче захист в них знайти.
Навлаки — місця шукає,
Де б їх краще обійти.

ТАКИЙ РИНОК

Усяк узявся торгувати.
Це, кажуть, ринок верх бере:
Коли так буде й далі брати,
То нас до ниток оббере.

СНАЙПЕР

В своїй кар'єрі обійшов усіх:
Лише високі обійма посади.
Бо там, де взяти їх приступом не міг,
Взяв снайперським принципом із засади.

ТРЕМТЛИВИЙ

У кріслі захиталася ніжка.
Узять би знову й пригвинтити.
Так ні, бідаха: «Це — підніжка!» —
Мов у пропасниці, тремтить.

МАС И МАТИМЕ

У нього є що взути й одягти,
І сісти, й пити завше є доволі,
І буде в нього все й тоді, як ти
І твої діти будуть зовсім голі.

Бо ти ще й досі, як оте тягло,
Свій хрест важкий несеш у безпорадді.
А цей тупий, вгодованій хамло
Як був раніш, так і лишився при владі.

м. Кірілівка
на Полтавщині.

Політекономія вимальовується славно!..
Крупний національний капітал у нас уже є. Отож, що на «Вольвах» та «Мерседесах» цілодобово розкатує. Та і крупи ополоніками в ресторанах наминає — аж через вуха ікринки викочують...
Маємо і люмпенів власних. Із аптекою настоїкою в кішенні. Раз котунів — і фантазії собі із дружками десь у підвороті про ринковій раї.

Сутужніше з іншими — класом середнім. Отим становим хребтом будь-якого цивілізованого суспільства. Хоча інтелігенція в нас уже давненько є. Із «Доктором Живагою» попід пахвою і настінними думками в голові: «Що б це його і собі пожувати?». Є і чиновники із усіляких корпорацій та асоціацій, у яких швидко попереклювалися вчораши міністерства та глявки... Не простежується поки що один — той, з кого, власне, складається отої середній клас чи прошарок — вільний виробник, власник, господар...

Ну, це він же, пане-товаришу, явно загнули! Як це не простежується? Та нам щодня люди державні лекції з приводу цого читають. Та сам же Леонід Кучма, Прем'єр наш славний та завзятий, неодноразово у своїх виступах підкреслював, що він за якнайшвидший розків справжнього середнього класу...

Отож давай, створяй та зачаруй власне діло. Тільки щоб

чесно і порядно все було. Хто свиняй як фермер викохувати, хто хлібопекарю побудує, а хто людю у себе на дому від усіляких болячок кваліфіковано лікуватиме.

Отож, повторюмо, давай, петраторюся із споживача та утриманця на виробника та будів-

ватна лавочка! Якщо усім грошей роздавати, то чим зарплату бюджетникам платити? Он до комерційного банку ідіть. Хай вони і дають, коли такі щедрі... Комерційний — то й комерційний. Їх, слава Богу, зараз в Україні розвелось. Як купонів фальшивих... І сервіс там на

цукру

та й штукхтій його якіс-

ї комерційні структури утідогоря... Хоча, як вчать досвідчені бізнесмені, щоб подібний кредит повернути, кошти треба чи не тричі в оберт пускати. Коротше, купи-продажай, купи-продажай... Що переважна більшість, до речі, і робить...

І все што-кrito. І банки на

ті проценти від кредитів живуть, і фірма посередника живе, і державні музки, виступаючи по телевізору чи радіо в черговий раз, уже без будь-яких докорі сумління можуть повідомити народові про чергове підвищення цін на чергові товари.

Правильно! Чого ж тим цінам

не рости,

якщо держава твердо тримає монополю на виробництво, розповідаючи красні басні про ринок. Якщо, мовляв, усе відрегулює і розставить усі

усяхів свої місця. А середнього класу як не було, так і немає. Зате є вже зовсім інший клас...

І нічого його в спекуляції звинувачувати. Погрожуючи притягти до відповідальності. Но якщо, між нами какути, почати клубок до кінця розплутувати, то і на прямих співчасників цього злочину винти можна.

А се вам — на «Тампексами

у комерційному ларку на Хрестецькому торгувати. Тут політика — велика... без посередників...

Ю. ІЩЕНКО.

СПЕКУЛЯЦІЯ**У****ФАВОРІ**

ника власного добробуту. А держава допоможе розумною інвестиційною політикою, якщо вона дійсно колися хоча стати благою та квіткою. Під ваші плани та задуми якісні кредити дасті. Щоб ви на ноги зійшлися. Та що під пільгової пропозиції. А через півроку-рік ще й поїдуться, чи раціональні ви від гроші використовуєте. Шо прибдали. І подібноті ви до державно-го банку.

А вам з порога:

— Який, дозвольте, кредит, які проценти? Ви куди, добродію, прийшли? Це вам не при-

відомо... Хоче — гусей на балконі вирощують.

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— А ти її за що?

— Біля дверей відкриває.

— За те, що дуже ласе, але мілі-

цію не викликає.

— За що тебе так любить жінка?

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— А ти її за що?

— За те, що дуже ласе, але мілі-

цію не викликає.

— За що тебе так любить жінка?

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

може бути три роки!

— За те, що як наплює, то не

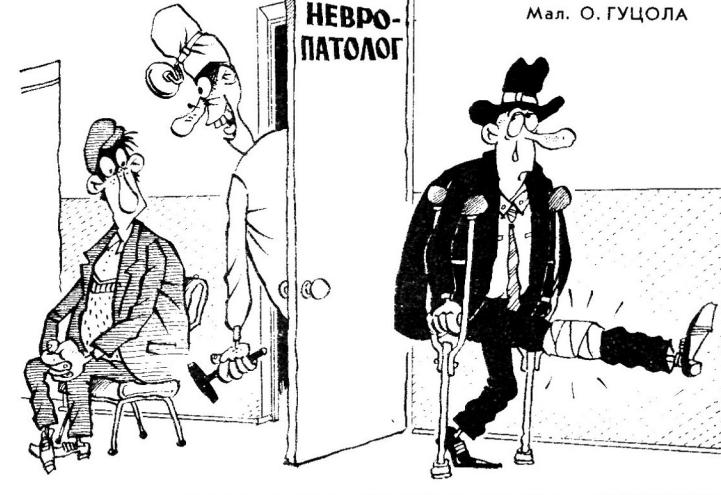
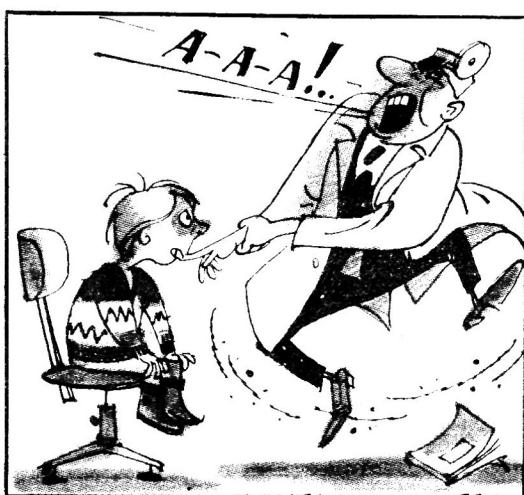
може бути три роки!

п е р е ць

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Скажи «а-а»!

— Хто наступний?

Уже давно прийнято вважати, що коли якесь справа розпочинається, існує та ще й фінансово себе виправдовує,— то, отже, це комусь треба.

Візьмемо у цьому плані нічні магазини. В Донецьку їх іще зовсім недавно було майже два десятки, розташувалися вони у всіх районах вугільної столиці й, незважаючи на молодість (їх відкрито понад півроку тому), мали своє коло покупців.

Асортимент товарів там, звісно, був не з тих, щоби вразити уяву: горілка, вино, сигарети, солодощі, чай, кава... Себто, скажемо так, мінімальний джентльменський набір. Але зате відчути на конкуренція нелегальним нічним гендлярам плюс поповнення міського бюджету — і від внесків за реєстрацію підприємств та видачу їм ліцензій, і від податків.

І раптом — розпорядження міськвиконому: нічні магазини та відділи заборонено! Ну, до всіляких заборон нам із вами, добродії читачі, не звикати. А все ж, запитують себе помірковані донеччани, чи плідний цей шлях — заборонний, чи не активізується у зв'язку з ліквідацією легальної нічної торгівлі нелегальна, від якої до бюджету, само собою, вже ні біса не крапне? Та візгалі: чи варто було міській владі так довго відкривати, щоб за кілька місяців усе разом пристукинути?

Ну, і головне: що ж усе-таки стало першопричиною виконкомівської репресії?

ПОРОДИЛИ І... ВБИЛИ

Виявляється, міліцейська перевірка нічних магазинів.

Лише у трьох із них був відносний порядок. Тобто обладнано охоронні решітки й сигналізацію, виручка регулярно інкасувалася (а без цього не вирахувати податку), не було виявлено порушень правил торгівлі.

Зате в інших нічних «точках»! І наявність п'яндиг, і незаконні націнки на спиртне, і навіть відсутність дозволу на торгівлю.Хоча задля справедливості усе ж зазначу: в більшості магазинів з ліцензіями було в ажурі. Й підписані були вони як належить — керівниками міськвиконому й райвикономів, більшість із яких і нині на своїх посадах, а деято й на підвищення пішов. Отож не закинеш, що ті нічні крамниці — самодіяльність. Інша справа — як прогресивна ідея впроваджувалася.

Ось тут — а це ми з вами теж давно знаємо —

наш вічний камінь спотикання. Багато що замислюється ну просто як найперспективніша справа, а доходить до виконання — обертається на повну протилежність. Хоч лусни!

От і нічні магазини. Хотілось як? Щоб запізнілий, приїжджий, а чи другозмінний люд мав можливість придбати найелементарніші товари та продукти о будь-якій порі, без проблем. І щоб не ошивався по темних закутках та під'їздах із купленою в нелегалі тьоті Моті ядучою «табуретівкою», а навпаки: культурно придбавши якісний вибріз із закускою в легальній, відомій владі міліції торговельні «точці», спокійно простував додому і вживав продукт уже за місцем прописки.

Отак хотілось. А вийшло? Кгм-кгм... Усе той же мордобій, все ті ж пограбування й крадіжки — хоч «точка», поблизу якої вони діються, ю відома владі...

Ну, а раз не виходить організовувати як належить, — вихід простий, традиційний, радянський — заборонити. За принципом: я тебе породив, я тебе і вб'ю. Аж доки не навчаться безсовісні комерсанти організовувати так, щоб влада клопотів не мала.

Тільки от як і коли вони навчаться, хто їх навчить — ось у чому суть питання.

А зовсім не в шкідливості нічних магазинів.

С. КУЗІН

ЗАЙКО-ХВАЛЬКО

Хвалився зайчик сміливо:
— На Півночі я жив!
Забив ведмедя білого —
і кожушок пошив!..

А сам як з лісу вискочив —
Чимдуж від лиса біг! —
Спіткнувся, впав —
і викачався у білий-білий сніг!

ПРОСТО...
— Ураган! —
Сказала мама.
— Землетрус! —
Сказав татусь.
А бабуся наша Дуня
Думала:
«Цунамі!»

Просто —
Я і брат Петрусь —
Ми купались в ванні,
Просто —
Пес кудлатий Пуня
Теж купався з нами!

Валентина БОНДАРЕНКО.

ПОЛІЧИВ

За вікном — лапатий сніг.
В хаті — вечір синій.
Відпочити тато ліг
і спітав у сина:
— Скільки буде, як кавун
розділить скибками:
п'ять — тобі

та п'ять — мені
і ще п'ять — для мами?
Син чомусь почевронів
і відповідає:
— Тату, адже кавунів
взимку не буває!
Григорій БІЛОУС.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Що за кіт такий вельможний,
Що й погладити не можна?

Не сумують мама й тато,
Хоч синок у них горбатий.

Хто розкішні вуса має,
Та у роті їх тримає?

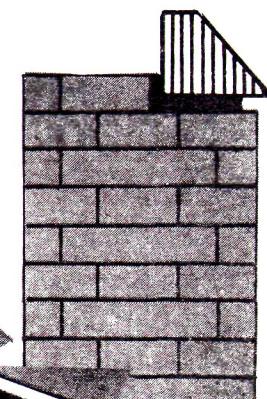
[Морський кіт,
верблуденя, кіт].

Олександр МЕЛЬНИК.

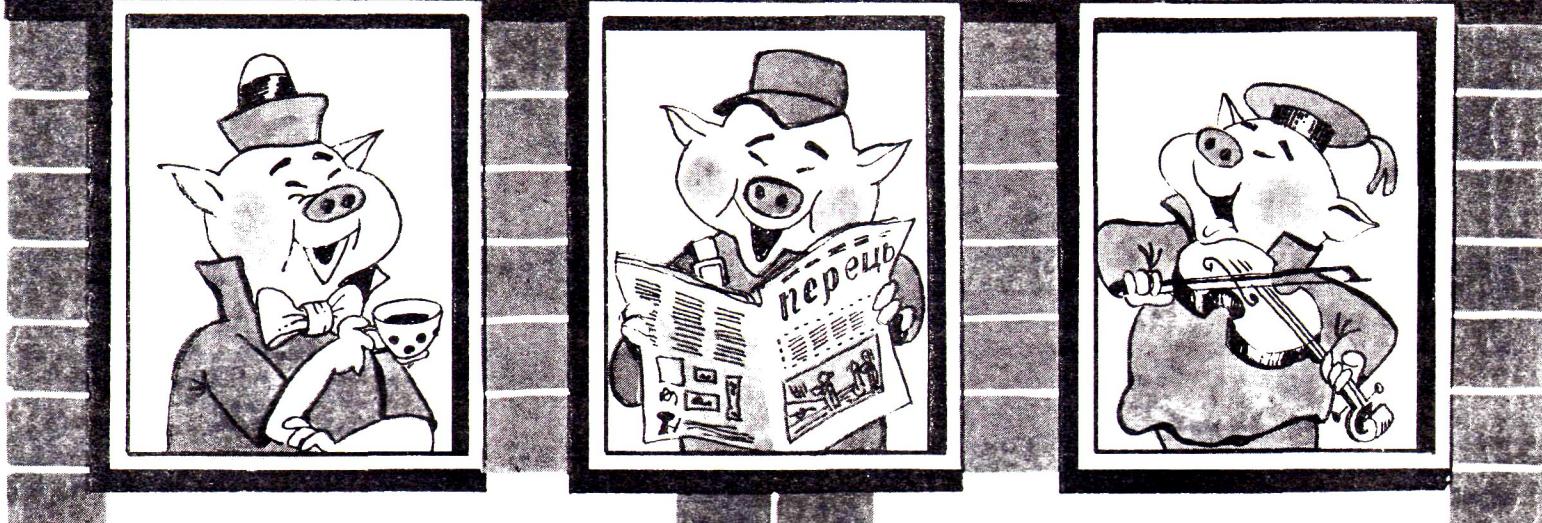

Якщо ви вирішили збудувати
якщо вам необхідно реконструювати завод
на більш продуктивне, старе устаткування
УКРАЇНСЬКА КОРПОРАЦІЯ «УКРБУДМЕХМАШ»
— найбільший в Україні виробник устаткування для
заводів по виробництву будівельних матеріалів.

Устаткування корпорації конкурентоздатне, експортується в Чехію і Словаччину, Польщу, Угорщину, Болгарію та інші країни.

УКРБУД-
МЕХМАШ

Корпорація «Укрбудмехмаш» об'єднує великий науково-виробничий потенціал. У складі корпорації провідні заводи-виробники обладнання — харківське ВО «Красний жовтень», сімферопольський завод «Прогрес», слов'янське ВО «Бетонмаш», одеський, лисичанський, хмельницький, черкаський заводи «Будмехмаш», ірпінський завод «Ірпіньмаш», кіровське ДЕП «Будмеліормаш» та інші заводи машинобудування, оборонного комплексу.

Розробку проектно-конструкторської документації здійснює фірма «Укрінвестбудмех», харківське ЦКБ «Будмашина», інститути «Укрдіпромаш», «Ділпросільмаш», «Ділробудмехмашина», слов'янське СКТБ «Бетонмаш», геологорозвідувальна експедиція «Харківгеологія».

Будівельно-монтажні роботи виконує харківське управління «Будмехмонтаж», київське підприємство «Будмехмонтаж», Донецьке спеціалізоване будівельне підприємство, харківське управління «Харківспецмонтаж», мінська фірма «Мона».

КОРПОРАЦІЯ «УКРБУДМЕХМАШ» ПРОПОНУЄ

вітчизняним та зарубіжним замовникам свої послуги у комплексному проектуванні заводів та комплексному постачанні технологічних ліній, оснащених сучасним устаткуванням та автоматизованим управлінням:

- по виробництву керамічної цегли, продуктивність 1-3-5-10-15-30-60 млн. штук умовної цегли на рік;
- по виробництву черепиці;
- по обробці каменю.

КОРПОРАЦІЯ «УКРБУДМЕХМАШ» ЗАБЕЗПЕЧУЄ

- будівництво заводів під ключ;
- виконання розвідувальних, дослідницьких робіт та розробку технологічних регламентів;
- розробку проектно-конструкторської документації по будівництву та реконструкції заводів;
- сервісне обслуговування устаткування збудованих заводів;
- підготовку кадрів для експлуатації заводів;
- продаж устаткування вроздріб;
- постачання легких металоконструкцій для головного корпусу.

Всі роботи виконуються висококваліфікованими спеціалістами, які постійно вдосконалюють конструкцію устаткування, що виробляється.

Комплектація устаткування заводів, що реконструюються, здійснюється за бажанням споживача.

Устаткування та проекти «Укрбудмехмаш» — це сучасний технічний рівень, надійність в експлуатації та гарантія високої якості продукції.

Виконання корпорацією повного комплексу будівництва заводів під ключ здешевлює його вартість.

Ваші замовлення чекають за адресами:
310615, м. Харків, вул. Червоножовтнева,
75/77, корпорація «Укрбудмехмаш». Тел.: (0572) 22-61-07, 23-92-77, 23-92-70; факс: (0572) 22-80-43. Телетайп: 123310 Рапорт.

252133, м. Київ, бульвар Лесі Українки, 26, абонементна скринька № 833, представництво корпорації «Укрбудмехмаш» в Києві. Тел.: (044) 295-97-08, 294-93-61, 295-30-14. Факс: (044) 295-93-14.

— Нуф-Нуф! Яким чином твоя хатка уціліла?
— Її будувала корпорація «Укрбудмехмаш».

— Чи не підкаже пан, який із цих банків найбільший процент річних дає?

ЕРОТИЧНІ СТРОФИ

Несумісність

Від Сковорідки

втік Карась:
— Занадто темпераментна
якась!

Ревнощі

Знесла Курочка яєчко —
Не просте, а золоте.
В Півня тъюхнуло сердечко:
— Ряба, щось воно не те!

Доповнення

Рід людський
пішов від мавпи,
Дарвін правий, бачить бог.
Тільки вчений
знати мав би,
Що не менше,
як від двох!

Михайло КОВАЛЬ.

м. Черкаси.

Страшне перо не в гусака...

«Вона утримує у цій квартирі притон п'яного сексу. Сексклієнтів її продає психолог із служби знайомств».

«У нас у спілці хто що хоче, то і робе. Бухгалтера считают зарплату по глазкам. А я прийду від мене відвертаються».

«Вона дуже вміло осідала алкоголязациєю».

«Практика тяганини про прийняття дієвих заходів проти злоносійності проститутки свідчить, що честь і достоїнство робітника не рахується».

«Стогін трудового народу для мафістів — пісня».

«Шановне панство, дозвольте вилити гірку чашу у ваше відро. Може легше на душі стане».

«Я б хотіла знати, де мої виходи на роботу, що була в декреті».

«Звертається до тебе пошті уся еліта лучших працівників колгоспу».

«Як стала до влади головою колгоспу жінка, вона розігнала весь мужський керівний апарат. Призначила керівниками всіх жінок і тепер ніхто до них не може підступитися, бо це ж Бабська Мафія».

(З листів).

Зібрала Л. ЛЮДМИЛКІНА.

РИБАЛЬСЬКІ ПРИСТАРСТІ

Мал. В. ОМЕЛЬЧЕНКА

Мал. В. ВАСЮШКІНА

— Хлопці, пошукайте, — у мене ще й пляшка була!

Мал. В. ВАСЮШКІНА

ДИКУНИ

ГУМОРЕСКА

Директор заводу «Яскравий промінь» радісно підвісся назустріч Семенові.

— О-о! Прибув нарешті! А я вже гадав, тобі там так сподобалося, що я не повернешся, бо ж Токіо — не Слобожанськ... Ну, сідай, розповідай, що там у самураїв робиться?

З ніяковою посмішкою Семен підійшов до директорського столу й сів, поклавши на коліна новенький японський «дипломат».

— У них, Петре Григоровичу, все навпаки, — з притиском промовив Семен. — Наша людина там працювати не зможе...

— Ну, Сьомо, ти ж не рівняй нас із капіталюгами, — скривився директор. — У советських собственній гордості — на буржуєв смотрім свисока! — чув такий вірш! І хай не хваляться своєю продукцією — дай строк, ми таке-е утнемо, що про нашу «Берізку» справжні легенди ходитимуть! Всі знатимуть радіотехніку Слобожанської марки!

— Так, щось на зразок нашої «Берізки» у них тамечки є... в музеї історії фірми. Вони теж починали з такої техніки. З отакої, як наша новиніша. А тепер, кажуть, досягли повної досконалості — далі вже нікуди...

— Отож! — Петро Григорович гордовито розправив плечі. — Ось тобі ще одна перевага нашого виробництва: бач, у нас є світлі перспективи, а в них — уже дзуськи!

— Та не те я хотів сказати, — знітися Семен. — У них, розумієте, навіть поняття такого немає, як «рекламація», «зрив графіка», «плінність кадрів», «порушення технології»...

— Е-е, Сьомо, то ж ім до нас, як до Києва ракчи! — змахнув рукою директор. — Якщо вони навіть таких елементарних слів не знають! Ну, а нашими грандіозними досягненнями ти поділився? Похвалився!

— Авжеж, Петре Григоровичу. Розповів про завод, про нашу продукцію. Подарував їм нашу останню модель. На що вже витримана публіка ці японці, — а реготали, наче дикуни якісь... — засмутився Семен. — «Ми, — кажуть, — гадали, що ваш завод відстав од нас років на п'ятдесят, а він, — кажуть, — відстав од нас назавжди!»...

— Ну-у, це вже чисто дикунський підхід до технічного прогресу, — зморшився Петро Григорович. — Вони ж бо не розуміють, що ми йдемо єдино вірним шляхом, і наші з ними путі ніколи перетнутися не можуть! Бо ж вони давно збралися з курсу й поперли зовсім не в той бік! — Петро Григорович схвилювано съорнув води з графіна й знов обернувся до Семена: — А про мене особисто нічого не питали?

— Та питали...

— А ти!..

— А я ім: «Наш Петро-сан Григорович-сан скоріш помре, ніж не виведе «Берізку» на рівень світових стандартів!»

— Так і сказав! — потер руками од задоволення директор.

— Так і сказав, — кивнув Семен. — «Скоріш помре...»

— Молодця! А вони!..

— А вони просили передати вам ось цей сувенір. Особисто в руки. Ви вже пробачте мені, — Семен зніковіло відвернувся й зіткнув. Повагавшись, розкрив «дипломат» і витяг продовгувати барвисту коробку.

— Ану, Сьомчику, давай, показуй...

Петро Григорович нетерпляче розірвав пакунок. У руці його опинився дивний блискучий предмет, схожий на широкий серп з короткою ручкою. Здивовано покрутивши його перед собою, звернувся до Семена:

— Ні гречя не второпаю. Що це за фіговина?

— Атрибути такий... самурайський, — тихо промовив Семен. — Це, вибачаюся, меч... для особистого користування.

— Для чого? — перепитав директор.

— Та для цього ж... Ну, для харакірі.

— Що-о! Для харакірі!! — обурився Петро Григорович і, жбурнувшись японський подарунок у відчинене вікно, ретельно обтер руки об штані. — Я ж казав — дикуни! І жарти в них дикунські!!

Леонід КУРОХТА.

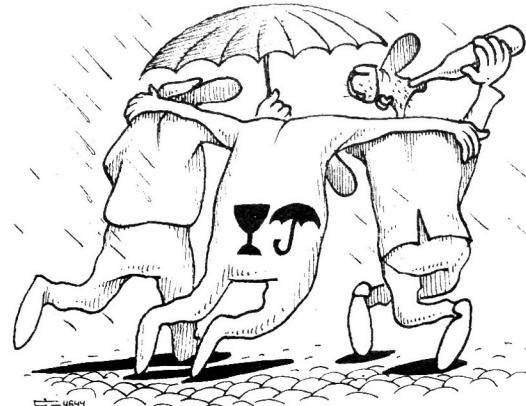
м. Харків.

КОЗЕНЯ
Вже й де ступити, Козеня не знає,
В селі на всіх спогорда поглядає,
Гоноровитим стало — хоч куди:
З-під крана в місті напілось води.

Василь ДОМЧИН.

м. Житомир.

Мал. С. ФЕДЬКО

НАРОДНІ УСМІШКИ

ВИПАДОК

Біля магазину «Горілка-вино» лежить чоловік. Підходить міліціонер:

— Ви п'яні чи вам погано?
— Н-н-н, я тут лежу для реклами...

Повідомив В. СЕГУРЕЙ.

м. Київ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

НАРОДНІ УСМІШКИ

МАЛЕ ТА РАННЕ

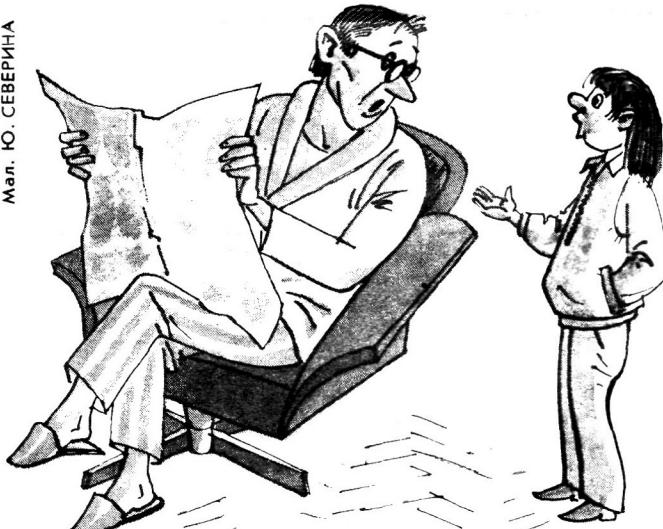
— Ти ба! Таке малесеньке, ще й штанці мокренки, а вже цигаркою попихнує?! — здивувався дядько.

— Чого ви прискіпались до дитини?! Воно ще й розмовляти не вміє,— втрутилась мама.

Повідомив Д. БАРАБАН.

м. Мала Виска Кіровоградської області.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Дай, тату, три сотні на сигаретку.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ГІРШІ ВІД РОЗБІЙНИКІВ

Розмовляють двоє чоловіків:
— Жінки гірші за розбійники!

— Чому, Іване?

— Бо розбійники вимагають гаманець або життя, а жінки і гаманець, і життя.

Повідомив Д. ЕРЕМЯН.

Мал. С. ФЕДЬКО

Теми малюнків цього номера придумали: В. Адамович, О. Гуцол, В. Зелінський, Л. Телятников, С. Федько.

НАВКОЛО АВТО

ЩЕ Б ПАК!

Літня дама за кермом автомобіля. Її зупиняє поліцейський.

— Коли я піднімаю руку, мадам, ви знаєте, що це означає?!

— Ще б пак, я вже тридцять років викладаю в ліцеї!

НАДІЙНИЙ ГАРАЖ

— У моого чоловіка завжди в голові цей проклятий «Фіат»...

— Заспокойся, люба, крашного гаража йому не знайти...

ВТРАТА ТЕРПІННЯ

Чоловік веде машину. Жона весь час говорить:

— Повільніше!

Теща перебиває її:

— Швидше!

Чоловік врешті-решт втрачає терпіння:

— Ну, досить! Хто, нарешті, веде машину? Ти чи твоя мати?

ВІРНА ПРИКМЕТА

Два офіцери військової поліції, випивши чималу дозу віскі, залізли в джип і поїхали назад у частину. За

деякий час один з них говорить:

— Джон, ми п-під'їжджаємо д-до частини...

— З ч-ч-чого ти в-взя-в?

— з трудом запи-тует другий.

— Ми з-б-иваемо все б-більше солдатів...

УНІКАЛЬНИЙ СОРТ

Хазайн крихітної мало-літражки запитує біля бензоколонки:

— Який сорт масла підійде для моого малюка?

— Риб'ячий жир,— відповідає заправник.

ГАЛЬМУЄШ ЧИМ?

— Ти навіть собі не уявляєш, як важко бути шофєром: однією ногою — в машині, а другою — в могилі...

— А якою ж ногою ти гальмуєш?..

ЧАСТИШЕ Б ОТАКЕ

— Уявляєш, Стась наїхав машину на дівчину і тепер одружується з нею!

— Якби таке траплялося частіше, то водії іздили б акуратніше.

НЕ ЗАСМУЧУЙСЯ

Дружина вичитує чоловікові:

— От Данильчуки живуть, не те, що ми з тобою! Подивись, якого автомобіля вони купили.

— Не засмучуйся, голубко! Коли ми купимо автомашину, вони свою вже згадую у металобрухт!

ПОПЕРЕДЖЕННЯ

При в'їзді до швейцарського містечка стоять щити: «Просимо вести машину уважніше! I лікар, i трунар — обидва у відпустці».

ДЕЛІКАТНЕ ЗАПИТАННЯ

— Вибачте, ви умієте водити автомашину?

— На жаль, ні.

— Чудово, тоді постере-жіть її п'ять хвилин, я забігаю у кісок по газету.

АВТОІНСПЕКТОР I П'ЯНИЦЯ

Автоінспектор зупиняє машину, щоб перевірити водія на сп'яніння.

— Подуйте в цю трубочку.

— Не можу, я астматик. Ось медична довідка.

— У такому разі, пройде-мо до поліклініки на аналіз крові.

— Це виключено! Як тільки мені вводять голку, я втрачаю свідомість. Ось довідка.

— Тоді прошу вийти з машини і пройти десять кроків по прямій лінії.

— Та ви що?! Які десять кроків?! Я ж п'яний, мов чіп.

Зібрав

Степан ГРИЦЕНКО.

ПОСВІДЧЕННЯ ДЛЯ ПРАТА

Голова колгоспу так рвучко увійшов до начальника районної державтоінспекції, що той аж за кобуру скопився.

— Добре, пане полковнику, що ви на місці. Здрас्टуйте!

— Добрідень, Петрович! Що трапилося? Невже ваші трактористи на центральній площі єдиного на весь район світлофора знову збили?..

— Та ні, пане полковнику, я до вас сьогодні з іншого приводу... Скажіть чесно, на вас енергетична криза давить?

— Ой, давить, Петрович! Ой, давить! Так давить, що патрульний наряд хоч на самокатах на службу вирдждай. Пального виділяють, як кіт наплакав. Скоро піпеткою бензин у баки будемо закупувати. А ви на чому до мене приїхали?

— Я? На Піраті!

— Це що за марка така? Німецька чи японська?

— Коня нашого гнідого так звати... Та ви бачили його, із зіркою на лобі...?

— Коня бачив... Гарний це тепер, виявляється, транспорт! Ні бензину тобі, ні дизельного пального... Запрі: віо! — і поїхали!

— Хіба ж далеко на ньому зайдеш?

— Що, із збрюю біда?

— Та із збрюю якось викручуємося, а от ваші хлопці трохи клопоту завдають...

— Це ж у якуму плані?

— Ну, ви ж знаєте, що іздові у нашому селищі, як той казав, на другому місці після представника Президента... Тому дровець привезти, тому мішечок комбікорму притара-банити, тому город виорати... I всі з ними розраховуються вільно-конвертованою валютою... власного виробництва...

— Три гічки?

— У кого три, а в кого й на чотири тягне... Первачок!

— Так що ж ви хочете?

— Розумієте, тут така заковика виходить... Тільки вийде наш іздовий на центральну дорогу чи трасу, відразу його ваші автоінспектори зупиняють і дихнути у трубку пропонують!

— I правильно роблять... Гужовий транспорт — це хоч і не «Мерседес» і «Тойота», але все-таки транспорт...

— Що ж тут правильного?! Іздовому дихати у трубку пропонують, а коневі — nil!

— ??

— Тут же треба розібратися... Ну, іздовий справді бував під мукою, але ж кінь завжди верезий. Розумієте — тве-ре-зий!

— ?!

— Іздовий може й конячу дозу «квзяти», а у коня — в жодному оци!

— То що ж ви все-таки хочете?

— Кгм... Чи не могли б ви нашим коням якісь курси організувати і відповідні посвідчення видавати? Водійське — не водійське, а хоча б якесь... Кінське чи що? I тоді, коли кінь тверезий, а іздовий співає: «Випив чарочку, не більш!», останнього вжавати лише пасажиром... Bo ж дуже автоінспектори наших хлопців шрафами замучили. A так — ніяких тобі проблем, ніяких штрафів...

...Воно, звичайно, якщо цього голову колгоспу послухати, то можна Гідкові чи Піратові й посвідчення видати, і іздових не штрафувати. Тільки що ж тоді буде з безпекою руху у наших селах, селищах і навіть містах? Адже гужового транспорту сьогодні стає все більше і більше. Відповідно збільшується і кількість аварій. Bo візнику, а тим більше коню, ѹ справді ніяких курсів закінчують не треба. Правил дорожнього руху у них, зрозуміло, не питають. Батіг і віжки в руки — і поганяй!

Тому й не дивно, що іздовий з колгоспу ім. Т. Г. Шевченка Мелітопольського району Запорізької області А. М. Кухар зіткнувся возом з автомобілем «Москвич», Д. Г. Герич з м. Береговою на Закарпатті виїхав своєю «тарабайкою» на зустрічну смугу руху і постраждав, така ж халепа трапилася і з жителем с. Миколаївки Ємільчинського району Житомирської області С. П. Дорожем... Прикладів можна наводити сотні. В подібних аваріях минулого року загинув 61 чоловік і одержав поранення 261.

...A коні, як завжди, були тверезі.

M. ПРУДНИК.

«Я автоінспектора не бачив, бо він стояв за деревом. А коли він вискочив, то ховався було нікуди. Але я не дрогнув і зупинився, хоча і був напідпитку (тоєсть тверезий), а тільки із запахом».

(З пояснення).

«Міняю дачу на автомобіль. Спітів Івана Панасовича. Тел. 48-12-00. Якщо трубку піdnіме теща, нічого не казати!»

(З оголошення).

«У мене спереді весь час капає. Тому прошу заварити мені радіатор». (З заявки на ремонт).

* * *

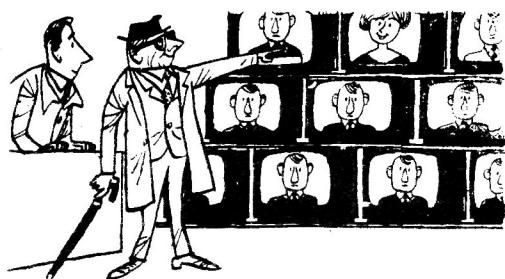
«Я був на свайбі у племінника і трохи випив. Більше не буду. Тим більше, що тепер у мене усі племінники уже жонаті».

(З пояснення).

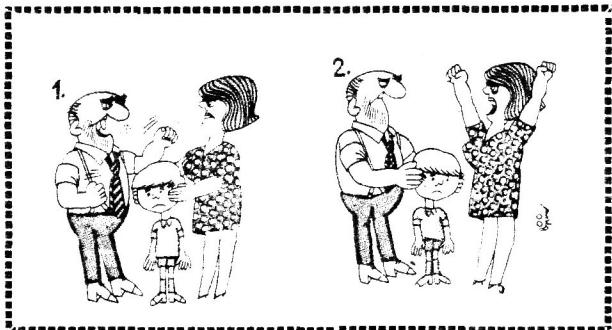
Сторінку веде В. ГЕЛЕТКО, заступник начальника відділу Головного управління ДАІ МВС України, підполковник міліції.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

— Негайно у постіль! Уже дев'ята година.

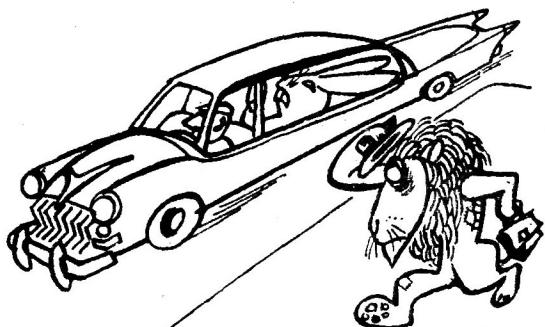
— Беру оцей телевізор!

— Господи, я ж забула розлучитися!

— Куди не подивишся — всюди крадуть!

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАРЕНИЦЯ (директор видавництва),
А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВІЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник),
Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Д. МОЛЯКЕВІЧ, М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Засновники:
видавництво «Преса України» та трудовий колектив редакції «Перець».
Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КП № 457.

НІМЕЦЬКІ АНЕКДОТИ**ДОДАЛОСЯ КЛОПОТУ**

— Ваше дитя вже навчилося говорити?
— О, так, тепер ми всі вчимося мовчати!

ПОЛЕГШЕННЯ

— Віллі, Віллі, ти чуєш? Наша доня заговорила!
— Ху, нарешті у тебе буде із ким базікати...

ХІБА Ж ЗАБУДЕШ...

Подружжя прогулюється нічною вулицею. Повз них проходить молода гарна дівчина. Чоловік обертається і проводжає її довгим поглядом.

— Гансе, ти, мабуть, забув, що одруженій? — сердито сіпає його за рукав жінка.
— О ні, навпаки, саме це мені зараз і спало на думку.

БЕРЕЖЕНОГО И БОГ БЕРЕЖЕ

— Лікарю, пам'ятаєте, два роки тому я приходив до вас зі своїм ревматизмом?

— Ну-ну?..

— Ви тоді мені порадили стерегтися вологи.

— Цілком правильно. А що, знов розходився?..

— Та ні. Але я хотів би вас запитати: чи мені не зашкодить, якщо я пойду на води?

НЕ ТЕ ПЕРЕВАЖИЛА

Сердита жінка заходить у магазин.

— Щойно тут був мій син, я його посилала купити кілограм сливи. Коли він приніс їх додому і я переважила, то там виявилось усього сімсот грамів!

— А ви не пробували переважити свого сина?..

ПОКАРАВ

Шеф однієї великої фірми обходив службові приміщення. В одній із кімнат він помітив молодого хлопця, який читав газету. Шеф підійшов до нього і грізно запитав:

— Молодий чоловіче, а скільки, власне, ви одержуєте за місяць?

Хлопець здивовано підняв очі від газети і відповів:

— Триста марок, а що?

— Триста марок! — заревів шеф. — Нате ось вам триста марок і забираєтесь звідси!

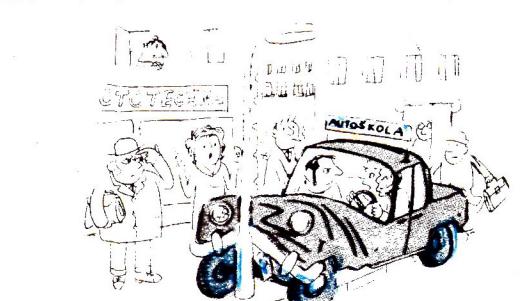
І щоб я вас ніколи не бачив у своїй фірмі!

Переляканий юнак механічно схопив кинутій йому гроші і кулею вилетів із кімнати.

— Що це у вас робиться?! — мокрим рядном накрив шеф старшого бухгалтера. — Набираєте до штату невідь-кого, ці кретини одержують у нас по триста марок щомісяця і нічого не роблять! Він, бачте, не може відірватися від газети навіть тоді, коли заходить начальство!

— Але ж, пане директоре, — нарешті вставив слово бухгалтер. — Цей хлопець у нас зовсім не служить. Він просто прийшов сплатити рахунок і чекав, поки ми йому випишемо квитанцію...

Переклада Л. ЯКОВЕНКО.

— А зараз на що треба натискати, пане інструкторе?

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

— Ця хвороба в нього почалася, як тільки він купив електродрель...

— Але ж, дядечку, наше весілля було минулого тижня, а це вже два дні, як ми розлучилися...

Велосипед для зими.

— Ану витягни руки з кишені, коли я знайомлю тебе з новою мамою!

ПЕРЕЦЬ № 5 (1372)

Здано до набору 16.02.93. Підписано до друку 03.03.93. Папір газетний.
Офсетний друк. Тираж 426280 прим. Зам. 0110205. Ціна договірна.

© «Перець» 1993 р. Видавець з січня 1927 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони: приймальний 441-82-14, відділ листів та скарг 441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

Для телеграм: Київ Перець. Рукописи не повертаються.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.